

Nevenka Miklič Perne

Usodni dnevi

*

Napisala bi ti vse pesmi
tega sveta,
pa se bojim,
da bi zvene
oguljeno in prazno
v odnosu do tvoje
nedolžne lepote.
Že to, napisano do sedaj,
so krilatice,
ki ne povedo ničesar
o moji boleči
ljubezni.

*

Nenehno se mi zdi,
da je zgodba
o moji mami,
najpomembnejša zgodba
na tem svetu,
neslišana.

Morda pa po stoletjih kopanja
nekdo najde
napis na vhodu v brezno:
*To je zgodba o moji mami,
ki je za vselej spremenila
ta relief.*

*

Na moje majhno
strešno okno
pada
droben pesek,
prah
in neke kaplje.

V moji mali
podstrešni sobi
se zrak gosti.

Na moje majhno
strešno okno
se od znotraj
lepijo
drobne živali.

V moji mali
podstrešni sobi
so velike
skrbi.

*

Ta košček puste zemlje
ob tej hiši,
lahko bi si ga lastila,
če bi živela v tej divji
samoti.
Kdaj bi si lahko lastila
pokrajino s prepadi,
ki jo ta trenutek
požira moje oko?
Lahko bi tukaj
posadila drevo
in čez leta
upala na marmelado
(a življenje ne pove niti, kaj bo jutri).
Kdaj bi si lahko lastila Boga?
Menihi tukaj se ponižno zapirajo
v prostor – z njim,
nihče ne reče nič,
nihče ne reče, da ga pozna.
Kdaj bi si lahko lastila
umetnikovo jedro?
Tiho je in nedotakljivo.

*

Srečna roža,
ki je umrla zate.

Srečen popotnik,
ki je naletel nate.

Srečna glava,
ki je ne težijo spomini.

Srečni spomini,
ki ne prinašajo bolečine.

Srečna bolečina,
ki barva dušo na svetlo modro.

Srečna roža,
ki je umrla zate.

Srečni otroci,
ki so jo utrgali.

*

Včasih,
skoraj nikoli,
a vendar kdaj,
se usedejo usodni dnevi
na koledar.

Nemir se izkristalizira,

burja razredči krošnje
in njih prebivalce,

ni več poti nazaj,
večkrat tudi ne naprej,

usoda loputa z vrati,
včeraj pri sosedih,
danes pri meni.

Drobne rdeče jagode
kapljajo z mize na tla,
kot v filmu,

vse, kar poznam,
je spremenilo
obliko in položaj.

Kot otrok,
ki ne pozna izbire,
čakam, da mine.